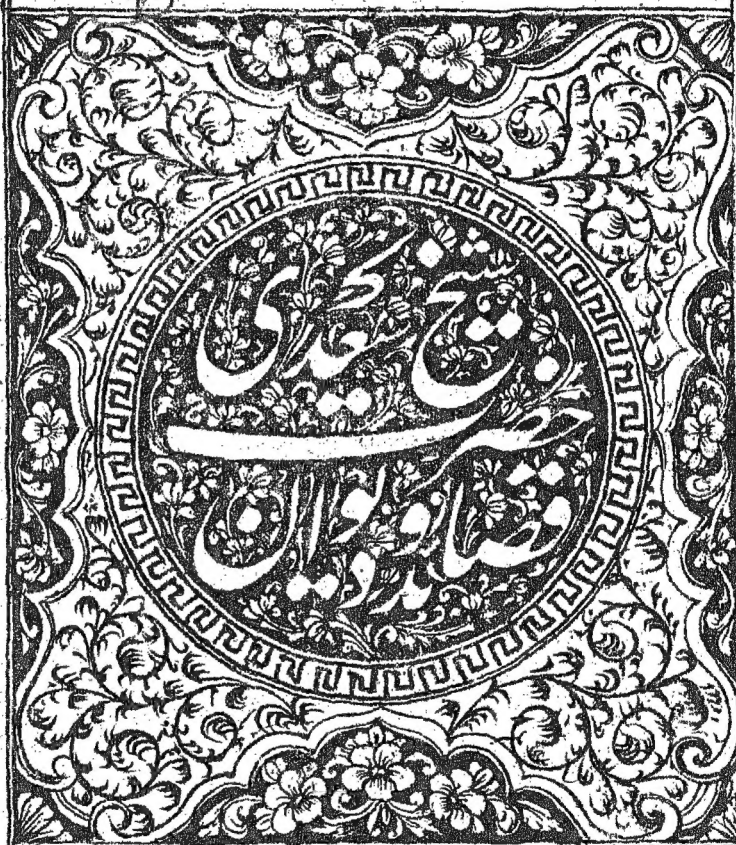

ببین ای کرمینان فضل خلائق زو زما

در طبع می نشی و کشته طبع منسوب این جهان

وتمتد ابرق الدوار من باجری
کیش دم قان بیل الی البحر
وفاضل و می سفینه و اسطر
یونان الی البحر و اسطر
فوت سیاه العین فازوت و
کلا تمق یونان الی البحر
والاثنان کیف قبلک و التمس
جواد صدر لایتن بالتمس

PE7027

791458
5333
4.24

M.A. LIBRARY, A.M.U.
PF7027

قضاء عربیہ
بسم اللہ الرحمن الرحیم

1944

صَبَتْ وَبَغَى الْمَدَامُ لَاجِرٍ
نَسِمْ صَبَا بَعْدَ وَبَعْدِ حَسَدِ ابْجَا
لَا نَ بَلَاكُ الْفَنَسِ عِنْدَ أُولَى الْهَنَى
زَجَرَتْ طَبِيبًا حَسَنَ بَضْعَى بَدَاوِيَا
زَمَتْ أَطْبَارَ رَاجِثٍ كُنْتُ مَفَارِقَا
وَلَا تَالَنَ غَا جَبْرِي يَوْمَ حَصْرِهِمْ
أَوَّيْتُ كَوْسَ الْمَوْتِ حَتَّى كَانَهُ
فَقَدْ شَكَلَتْ أُمُّ الْقُرَى وَلَكِبْتُهُ
بِكَبْ جَدْرِ الْمُسْتَحْصِرَةِ نَدْتُهُ
نَوَائِبَ وَهَرِيقَتْنِي مَتَّ قَسَمَا

[illegible]

فلا تنظر الناس بالظن الذي
ادركان عند الموت الا ان ينظر
في الموت لم يبق فيه اهل ولا
ملك مفضل ولا كرامة ولا
دول ولا حاشا في يد العبد
انما انت النواصي في يد العبد
سوى ملكات القاهر لضعف العبد
او لم تطلق حركات الى العبد
او لم تطلق حركات الى العبد
مطاط لا يقف ولا يثبت

انی و عتباریست
 عصبی نیست
 ششهای منی نیست
 عطر ششهاست
 لا اله الا الله
 با خلیفان و جودان الفایزین ادا
 تکرار است و یوحی صفه الیاس
 عذی و ان حضرت جمع الصالحین خدا
 ایام حضرت حامل اوزاری و دیبا
 پایا اعد العفو و عفا خطا و انشوا
 سالک العفو انی با
 و مل

والله اعلم بالصواب
 ان الشهاب نزل من جوف السحاب
 والبرق لم يزل يمشي في السحاب
 والسماء لا تزل تهبط على الارض
 والارض لا تزل ترتفع على السحاب
 والسماء لا تزل تهبط على الارض
 والارض لا تزل ترتفع على السحاب

<p>لم يستطع جلد في حرد وياس في الحشر يارب فارحمي لافلاي رغب لا يلبس لانشئت بابل ساسي لئلا تفضح بين جراتي وجلال ساسي فما على الخلق يا بشري من لباس تفضضني في بين حيراني وجلال ساسي فما على الخلق يا بشري من لباس</p>	<p>هل يقوم على جزأ مجسم فتى وارحمت عبدة احنوا عملا سخج بجودك يا مولاي عن زلل احشركي اعي ان استوجبت لانيه ان يغفر الله لي من حراه سكفت لا تحشرني عينا يوم النشور ولا ان يغفر الله ذنبا كنت فاعله</p>
---	---

القصة الثالثة في مع نور الدين ابن صباو

<p>احذر لقوتك صيد ابن صبا وقاطع البر محتاج الى الزاد بل يطعن صبح اعتل بالعاو سيج تمر باكم واطواء لافرق بين سلاط وبدا الا ومنزله حرب القضاو في مصرف النهر لا باغ ولا عا ايقن بانك محصور ليعا بالابلغة تسيل عبا والبر حسن طاعات واو زاد وانفع خليلك وانفع غلة الصا</p>	<p>ما دام نيسر الغزلان في الواو وعلم بان امام المر يا ديه يا من تملك مالوف الدين غدو وانما مثل الدنيا وزينتها اذ لا محالة ثوب العر ترغ ما لا ين آدم عند الت منسرة طوبى لمن جمع الدنيا وفرتها كما ييقن ان الوقت منصرف وربما بلغت نفس بجودتها ركب البحر ازجوب البر في طع حيد وابتسم وتواضع واعف عن زلل</p>
--	--

يا سيد الناس جداماسي قد
 اني اصطفيتك دون الناس قابلية
 اذ لا يشبه اعيان بان باب
 وم يا صاحب جود العرش نبسطا
 واطرنا الى على كوا الصا ويدا
 خير اريد بشير اذان حلت بها
 يا نعم الله وروحي فيك وادواد
 لا ازال في سعة الدين وحب

القصة الرابعة في مع نور الدين ابن صباو
 ما دام نيسر الغزلان في الواو
 وعلم بان امام المر يا ديه
 يا من تملك مالوف الدين غدو
 وانما مثل الدنيا وزينتها
 اذ لا محالة ثوب العر ترغ
 ما لا ين آدم عند الت منسرة
 طوبى لمن جمع الدنيا وفرتها
 كما ييقن ان الوقت منصرف
 وربما بلغت نفس بجودتها
 ركب البحر ازجوب البر في طع
 حيد وابتسم وتواضع واعف عن زلل

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اعفج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اعفج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اعفج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

الا اني شعفت بن حيا
ولا انكرت عالي ليس يخفي
نشاب بالقيمت سور حالي
لقد حملت صروف الدهر غمي
نهضت السير في الدنيا انطلاقا
ولا زمني لزام الصبر حسي
من استحي بجا جليل قدر

وكيف الحق استر باجحو
تغير ظاهري اوني شهودي
والالم تكن شدت جلودي
علي جرف الفقار وقطع هيد
فاوقني المودة بالقسيود
سعدت بطلعة الملك السعيد
لقد اوني الى ركن شديد

القصيدة السابعة

مطلع شمس باب دارك ام بدر
انيس ولم تحس الي نظيرة
اكاواو مشي لذي بجيترا
تواريت عني باحجاب مغاضبا
اما مرني بالصبر عنك جلادة
الم ترني احد يدي منسوطا
البح ومي حشر او بسم ضاحكا
ورب صديق لامي في وداوه
امير الهوى ان شئت فاصح شكايته
وعن شرب الخمر الذي افاضته

اقدك ام غصن من البان لا اوري
ملكك عني لا تكبرن على الفقري
اموت وايمي ان مررت على قبر
واهل يتواري نور وجهك باخذر
وعندي مرام يتطيل على الصبر
اليك واخرى من يد على صدر
عسي يرحم اقتيل على التجرى
الم يره يوم ما فيوض لي قدر
وان شئت فاصبر لافلاك من لاسر
الى اعد حشره بقيق من اسر

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اعفج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

القصيدة المشهورة
ان حجت الناس انك انت
لا تدعوني فان احب اليك
وبين اعفج مشي وقواي
بحال باصليت على سد
نيت البيوم ابيك بعد
يا مريم الطيب

و ان من سائر الهوى فلو ان
 شرفا على عتلى و در فستلى
 غلامى بقتل لا يكا و بسىة
 شفت الزلال و لو شربت كورا
 ما و اصبى و ان شيب عيشه
 و كفى بغير الزمان تدر
 يا الفت تجلى نك نك
 اخذ فديتك ان تكون كغورا

و ما كان قلبى غير جنب الهوى	قد لته عيني بالفسر و روت
الم ترنى روضة احب لك	و رب مطر سحاب العيون قبلت
اما كان قتل اسلين محبها	كفى التدمرا نكى كيف استملت
و ما فسد السعدى انك تحيته	
تبلفم سح اصباحا حلت	
القصة العاشرة	

ملك الهوى قلبى و جاش صغيرا	و نى المودة ان اصبح نفييرا
اصححت على يد العزام طويلا	و ذرى صبرى لا يزال قصيرا
يا ناكلا عني با نى صابرا	لقد اقرت على قولا زورا
من منصف من يقدر جوره	قولا و يجعل طاعة تقصيرا
لم تر ضنى عبدا و بين عشيرته	ما كنت ارضى ان اكون اسيرا
يا سائلا عن يوم صدر حيلهم	ما كان الا ليلته و يهوى را
لم يجس الركب فى و اعل عطش	الا جفت من البكاء عند ريرا
و در الاسارى ان يفك و ثاقم	و ذرى و انى لا ازال اسيرا
ان جاد رجل ستعين بمرارة	الى جلب اذن لم تحبده نظيرا
كم التقي سيف القه و دتجا نسا	فيمرنى نحل العيون غمورا
هل ابطفتن الصيبر نار جوا نكى	و معالم الاحباب تلغ نور را
و كواعب الخيل استون كوعنا	واهل كفى الكشن برورا

و ان من سائر الهوى فلو ان
 شرفا على عتلى و در فستلى
 غلامى بقتل لا يكا و بسىة
 شفت الزلال و لو شربت كورا
 ما و اصبى و ان شيب عيشه
 و كفى بغير الزمان تدر
 يا الفت تجلى نك نك
 اخذ فديتك ان تكون كغورا

ان قصيدة الحما و يهوى
 صديق روضات نعيم و ليلى
 تصديق على نفس و جوى
 فيا ليت

[illegible]

إلى امر الأيبالي كلوا
 ان شئت يا عادلى قنوا ذلك
 القصيدة الثانية عشر
 يا بني تم تبدا تنفى حتى لو
 غاتى سريلى
 شفت الازبال فخر النجلى
 فنى زمان حج الطير على
 شفت الازبال فخر النجلى
 فنى زمان حج الطير على
 شفت الازبال فخر النجلى
 فنى زمان حج الطير على

وقد ملكت نفسي تبدل الهوى
ابنه ما القى بيوم قياتمة
وان صبح القم صباهته
ارى حجانى الموطر لو نوا
الام رجائى فبك والبعدانى
ومن ذى الذى يشواق ونبخته
عزيز على السعدى فرقة حب

و هذا الكتاب لارسله بعبدة		
لقد صرح من شرح المودة كتابه		

القصيدۃ الثامنة عشر		
---------------------	--	--

<p> فوما استقياني على الرجحان والالاش مبايحي العظام الميت ان لقطت زنا مضى فعلى اندبان مضطجع ت العقار وخذ عقلي مقايضته احل الظلام شمسه يد قمر وحى فدا بدن سبه الجين ولو بت والناس جمعي في منازلهم من الثاني نظير يوم حيراني </p>	<p> اني على فسر ايام مضت اش على اثرى يقطن من مرثف احبا الا على يلا الكاس الطاس لعل نيقدي من قير وسواس تجلى بوجه محراب شماس شيطا على ثقب كالصفا الفاس يقطن اذكر عهد النائم الناس وعن شعر طيب وقت جلasy </p>	<p> و حال غلب الغضب اذ مال قوما يا عدوني قد افنى لصبري كروا انا لا اعمد بالناس ولا احسن الكلام توكل الحبت على مفتي العلماء و حولي جمال الشوق خلقت من قدي رين الان وضع </p>
--	---	---

كُنْ الْجَاهِلُ إِنَّ خَلْقِي قُلُوبُ سَلَامَا
 الْقَصْدَةُ الْعُسْفُونُ
 يَا بُولُوكِ الْجَاهِلُ رَفْقَابَا
 يَا حَبَابُ ارْحَمُونِي قَلْبُكَ
 يَا عَلِيُّكَ رَدِّكَ الْمَلِكُ قَلْبُكَ
 يَا زَيْنُكَ حَبَابُكَ
 يَا نَفِيسُ حَبَابُكَ
 يَا بُولُوكِ حَبَابُكَ

مارا تو دستگیر کردی و التی کن غفلت
 الا ایک حاجت در ماندگان فلا
 کردی تو آنچه شرط خداوندی بود
 مادر خود را پیش نکر دیم رب
 سہلست اگر چشم عنایت نظر کنی
 اصلاح قلب را چه می پیش کنی
 اولی از اینم توبی بلطف تو
 دست و گردن را بچینما بدست ما
 کاری بنده ساز باینده طلب
 کاری روزگار را می پسند
 بر دیم روزگار می شود ایم
 فی الجمله و تسکین می شود خدا
 دست چینی توان داشت خدا
 دست نظری

نصف خط از بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود
 و در دهان او بوی خوشی که در دهنش بود

در کوه و دشت بر سببی صوفی بزی
 بهلوی تن ضعیف کند پشت دل تو
 گر و جو و عاشق صادق زنده تیغ
 مارا بنوشد اروی دشمن ایندیت
 چون شادمانی و غم دنیا مقیم نیست
 ایشال با به تنگی و سختی بمرده اند
 غم نیست زخم خورده را و خدای را
 مابین آسمان و زمین جای عیش نیست
 عمرت برفت و چاره کاری ساختی
 کواریک بدیقاست قرن است
 تایید دانه نفیست به سز کرم
 نا اهل را نصیحت سعدی چنانکه است
 گوئی که ام سبکدل این بند نشود

گر هیچ سودمند بزی صوفی بهیضا
 صیدی که در ریاض ریاضت کند چرا
 گوید بکش که مال سبیل است و جان خدا
 و ز دست و دست که همه زهر است چرا
 فرعون کاسران به و ایوب مبتلا
 ما خود چه لا تقیم بمشرب آب
 دردی چه خوش بود که صییش کند و
 یکدانه چون جد زمین و آسمان
 اکنون که چاره نیست به چارگی بیا
 آن اختیار کن که توان دیدنش لقا
 ما هیچ مایه نستانی به خیرعت
 گفتیم اگر بهر مه تفاوت کند غنی
 بر کوه خوان که باز گوش آید صدا

در کوه و دشت بر سببی صوفی بزی
 بهلوی تن ضعیف کند پشت دل تو
 گر و جو و عاشق صادق زنده تیغ
 مارا بنوشد اروی دشمن ایندیت
 چون شادمانی و غم دنیا مقیم نیست
 ایشال با به تنگی و سختی بمرده اند
 غم نیست زخم خورده را و خدای را
 مابین آسمان و زمین جای عیش نیست
 عمرت برفت و چاره کاری ساختی
 کواریک بدیقاست قرن است
 تایید دانه نفیست به سز کرم
 نا اهل را نصیحت سعدی چنانکه است
 گوئی که ام سبکدل این بند نشود

فی مع صاحب الشیخ علاء الدین جو

بیا مطالع کن کو بنو بصره زین را
 همان که صوت آدم کند سلا که طین را
 درون غنچه بسند وجود شیمین را
 مصوری که درون زخم بگاشت جبین را

اگر مطالع خواهد کسی بهشت برین را
 شگفت نیست که طین بر کند گل نشین را
 حکیم باز خدای که صوت گل خندان
 سر که روی عبادت خند بر درکش

همان خط و قوت حال است دزار
 در آن چشم که نمیشد بهار بیکون را
 بوستان نشو و بجان صد شربت
 و شیرین است او را صبا که صد شربت
 محال عکس ماند ز بول شیر غنیمت را
 مولک روی زمین را باستان ملک
 چنان خط و سحر که ملک بین را
 و بار دین او را به جنت چمن را

بیا مطالع کن کو بنو بصره زین را
 همان که صوت آدم کند سلا که طین را
 درون غنچه بسند وجود شیمین را
 مصوری که درون زخم بگاشت جبین را

شوق

در قوتی مستحق در حق
 عالم عاقبت از عاقبت
 کمال ششش پیغمبر جهان
 که جهان را از حرم را از حق
 که از دوزخ است نبی که از دوزخ
 که از دوزخ است نبی که از دوزخ
 که از دوزخ است نبی که از دوزخ

بجاک در مروای آدمی نبوت و نماز
 چنان بر آب فهادت و عاقلان اند
 که روی آب نه جای مستلر و نه بیاد
 رضا بحکم قضا اختیار کن مسعد
 که هر که بنده حق شد رزق از دست

سعدی نامه سیر کردن سوداگر
 که قلم بر سر از دست تو سودا بر جا

فی صفت المرنج

لشکر رحمت سرازیر بر خاک
 بیک تابش خورشید بیغبار خاک
 که بغواصی ابر از دل دریا بر خاک
 وین چه باد است که از جانب صحرای خاک
 چه زمینی است که چرخش به لای بر خاک
 بسکه از طرنت همین لولوی لای بر خاک
 بلبلان را بر زمین ناله و غوغای بر خاک
 شور و یواغی از سینه و آنا بر خاک
 و ز ثری ناله مستان بفرای بر خاک
 انبیاات از چین و گلین و حرای بر خاک
 که دل از اید از اندیشه فرو و ایر خاک
 بهیچ حسنه که بسته جو زای بر خاک
 عاشقی سوخته خرم جو زای بر خاک
 که این و لوله از بلبل تنهای بر خاک

علم و دولت نوره ز بصیرت بر خاک
 آریا به شکر قشتم برت از سر کوه
 بر عروسان چمن بست صبا به گری
 این چه بوی است که از جانب خلج به سید
 چه بود نیست که خلدش به بخت
 طارم اخضر بر عکس چمن حمر اگشت
 موسم فقه جنگ است که در بر صبح
 بوی آکو و گی از شمره صوفی آمد
 از زمین ناله عشاق بگردون بر سید
 بسکه خوابان تفرج سوی صحرای فتنه
 عاشق امر و زبذوقی بر شایسته
 هر کجا طلعت خورشید رحمت سایه بگند
 هر کجا سر و قدی چهره جو یوسف بنمود
 هر کسی را جوس روی گل بر سر شد

فی الموعظه

راز گوی علی کی قرار خایه بود
 قرارگاه تو در اوج افوا بود

فی صفت المرنج

اگر تو ملک جهان است آردی
 بیاش غره که نایا ز غار بود
 بال غره چو بانی که بخت روز خد بود
 پیوسته به بخت بر شایسته
 و چون تو بخت بر شایسته
 که خزان و ناله به بخت
 که بخت خدا با بخت بود

بیا با هم از شکر و شادمانی
 بیا با هم از شکر و شادمانی
 بیا با هم از شکر و شادمانی
 بیا با هم از شکر و شادمانی

صدر دیوان ممالک بوار است
 بر روان پدرو ماورد اسلاف تو باد
 بد سگالان ترا عاقبت نامحسوس
 بد رحمت ایزد عدو دمل ز رود
 فی صبح سلوک شاه
 چه نیکیست کسانی که اهل شیراز اند
 پرو زگار همایون خسرو عادل
 مظفر الدین سلوک شاه که عدلش
 خدایا بتو بر خلق نعمتست چنان
 سزای طعم تو گیتی دهد که سنگ خلعت
 بلاغت یزدیضای موسی عمران
 دعای صلح و صادق رقیق جان تو باد
 که زیر بال بهای بلند پروازند
 که گرگ میش بدوران او هم آوازند
 روان مشک و بو بکر سعد مینازند
 کز و بشکر و گز غنمش پیروزانند
 از آسمان بسرخوشی تن بیندازند
 بیکد سحر چه ماند که ساحران سازند
 که اهل فارس بصدق صلاح متنا
 ایضانی صبح المصاحب صلا الدین جو
 که ام باغ بدید اردوستان ماند
 درخت قاست سین برت مگر طوفی است
 گل دوروی بیکروی با تو دعوی کرد
 کجاست آنکه با گشت مینمود طلال
 بر آنکه روی تو بیند بر این خوشید
 بجز درار که تازه دام محب تو ام
 کسی بهشت نگوید بوستان ماند
 که هیچ سر و ندیم که این بدان ماند
 و گر خوش ز خجالت بد عفران ماند
 که از ابروان تو نامتشت بر دمان ماند
 میان ردیت خوشید در کمان ماند
 که تا بزر بزمیسم بر استخوان ماند

[illegible][illegible]

کجایمی رو و آن شاه شکر گفتار
 با قباب منانه مگر یک معنی
 نظر در آینه روی عالم افروزش
 برات خوبی و منشور لطف و زیارتی
 لبش ندام و خدش چگون و صف کجمن
 چو در محاوره آید زبان شیرینش
 نسیم صبح بر اندام نازکش گشت
 متابع تو ام اید دست گرداری تنگ
 تو در کند منانی کدام دولت و بخت
 حدیث عشق تو با کس نمیتوانم گفت
 همیشه دل من هر که آمدی و شد
 تو از سر من و از جان من عزیز تر
 اگر ملول شوی حاکم و فرمان ده
 حلال نیست محبت مگر کسان را
 حکایت انیمه ویم حیان بیست

چرخ نیست مگر زهد مالک وینار
 تو خوش حدیث کنی سعد یا بنیادیار

سنجید مطمع

چرخ نیست مگر زهد و چشم من رفتار
 که در تامل و خیره میشود ابصار
 مثال صیقل از آینه مبر و زنگار
 بنشته بر گل رویش خط سبز غبار
 که این جودانه ناست و آن چو شعله نار
 کجا شدند تماشا کنان شیرین کام
 چو باز گشت پستان بخت برگ بها
 مطایع تو ام ای یار گرداری عار
 من از توری پیچم کدام صبر و قنار
 که غیر تم نگذار و که بشنود اغیار
 تو بر گزستی و گزشت بعد از ان یار
 بخیم ارنکم سر فدا و جان ایثار
 و گزشت قبول کنی بنده ایم و خد گار
 که دوستی بقیاست بر بند سعدی آ
 هنوز باز نکر دیم دوری از طومار

معرفت داری سزاوار گانی
دولت باقی بود باخش
دولت داشت که از روی حقیقت
زوی سعادت بودی که در
شکست دارد و تواند که در
مقی العظمی و اقصی
تو اگر می نیایدت پیش کمال
یکمال تا آب گورست و بعد از آن
نظر ملاحظ است با تو میگویم
خود احوال

گر ز مدت عمر آنچه هست دریا بے
چنان کن که به پیارگی منم و مان
ز عمرت آنچه باز بچهرفت و ضائع شد
چه روزها که شب رفت و دمو او بوس
گوشتی بعبادت چگونہ روز کنے
خدای غرور جل غیب ان و مطلقست
بر آردست تضرع بباراشکندم
سراید فرو دآرد روی عجز بهال
به نیک مردن یارب که دست فضل بهان

و گر نه آنچه بغفلت گذشته نماید باز
کنون که چاره بدست درت چاره بسیار
گرت دریغ نیاید بقیقت اندر باز
شبیه بروز کن آخرت که شوگر و نمناز
که دوست را بنماید شبصال در آن
گوش بلند جوانی و درش بختی و نیاز
ز بی نیاز بخواه آنچه بایدت بسیار
بر آستان خداوندگار بنده نواز
مند بر همه عالم خصوص بر شیراز

حروف الشين في النصيحة

صاحب الامر عزیزت غنیمت دانش
چیت و دوران ریاست ملک باقیه
آن خیمیت تعالی ملک الملک قدیم
جائی اگرست برین عمر که چون غنچه گل
دینی شیر بادرندهد مادر دهر
مقبل احدوز که در دل خویش دوا
هر که دانه نفشان درستان در خاک
دست در دامن مردان ناندیشه کن

گوی خیری که توانی ببر از بسدانش
حاصل آنست که دایم نبودد و رانش
که تفریکند ملک جاویدانش
بجز درست بقای دهن خدانش
تا بدندان بنه و بار دیگر بنانش
که پس از مرگ میسر نشود و رانش
نا امید ی بر دوازدهل بیتانش
هر که با نوح نشیند چه غم از طوفانش

[illegible]

چنان

چنان شده است که دیگر امید خیر ندارد
 نه آفتاب وجود ضعیف انسان را
 کنون هوای اهل میسر و کبوتر نفس
 چنان شدم که با نشت بینا بندم
 بزرگ و احسن ایا بحق مردانی
 مبارزان طریقت که نفس شکستند
 یقیناً چون نه با نختی و الاعلان
 مرا نفس ندادند ازین سر آغور
 قضا خورد و طاعت کشند و خوش باشند
 بسیرینه این دوستان علی التفصیل
 ربی نمیسرم و چاره نمیدانم
 مرا بصورت نیکان امید بسیارست
 بود که صدر نشینان بارگاه قبول
 توقع ست ز انعام و انعم المعروف
 همیشه در کرمش بوده ایم و در غمش
 سوال نیست مگر چنانکه که مش
 من آن ظلمت جویم که هم تو فرمود
 مرا نخل باری چگونه دست و صد
 خاتم عمر خدا یا بفضل و حجت خویش

مگر بغیر خداوند منعم شمس
 که آفتاب فلک را خروست زوال
 که دست جو رزمانه نه برگشت نه ببال
 نماز شام که بر بام سیروم چو بلال
 که عارفان جمیلند و عاشقان جمال
 بزر و بارز وی تقوی و لایح و ببال
 یسوی که بالغه و الاصال
 که صبر پیش گرفتند تا بوقت محال
 شب فراق با میداد وصال
 که دستگیری و رحمت کنی علی الاجال
 بجز محبت مردان مستقیم احوال
 که مایه دران رسته کنند بر ابطال
 نظر کنند بر بیچارگان صفت نعال
 ز بهر آن که نه امر و نه میکنند فضال
 از آستان مرئی که بار و نه اطفال
 سوال نیز چه حاجت که عالست بجال
 چه آید از ضعفای کریم و ز جلال
 که آسمان و زمین بر تافتند و جبال
 بخیر کن که بهین مست غایه الامال

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

<p>مر او خاری بستان بجال خود بگذار شتر بچمد و جفا بر نمیتواند برخواست بجون سدی اگر تشنه صلاحت باد تو گوش بوش نکردی که دوش میگفتم که آب حرمم از سر گذشت و پای خلاص چه گفت گفت ندانسته که هشیاران تو آن نه که بهر در دست فرو و آید پناه ببرم از جمل عالمی بچند نظر بعالم صورت مکن که طایفسر کسان درخت نشانند و دانه افشانند بسی خلق نباید که قصه پردانند نه زن سبب که بجالی و منصبی دارد از ان سبب که دل و دست جو واد باشد ز مکه اهل هنر را نیز رگ کرد و توخت شال قطره باران و ابر آزار سپهر منصب و نگین علای دولت و دین که در فضائل و جای حیرتست و وفوت خبر نیقل شنیدیم و مخبرش و بدیم کف کریم و عطای عظیم او نه عجب</p>	<p>که دل خیر و دای ساربان زین منزل که بار عشق بختل بیکست محل که در شریعت ما حکم نیست بر قائل ز روزگار مخالفت شکاستی بادل باستعانت دستی توان کشیده زگل چه گفته اند که از مقلان شوی مقبل نه جای همت عالی ست پایه نازل که عالمست بمقدار خویش من جامل بیشتم خلق عزیزند و از خدای جمل بشرط آنکه پسینند فریضه قابل مگر بعباس و دیوان عالم عادل هرین قدر نتوان گفت مرد و راضل چو ایر بر همه عالم ز رحمت شامل بسی نمائند که هر نا قصه شود کامل که کرد هر صد نفی را بگوئی حال سحاب رافت و باران رحمت و ایل که هر که ام کی را بیان کن قابل و هر آنکه از و نقل میکند ناقل که نوکر خاتم و امثال او کند باطل</p>
---	---

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان
چونکه دست بدارد و ستان جان

خداوند بزرگوار است که در این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار

<p>سخن شیرین بود پیر کهن را جهان سالار عادل انگیزا که روز جزا بخت کیاست چنین پند از پند نشیند باشی چو یزدانت مكرم كرد و مخصوص که گرفتاری مکان پادشاهیت نه هر کس حق تواند گفت گستاخ مقامات از دود ویران نیست فردا در است بخت و دولت نهشین باد بدست راست قید باز آسب سرسالت مبارک باد و میمون محرم بر جسد ملک و جا هست</p>	<p>ندامم بشنود تو بین اعظم سپیدار عراق و ترک و دلم فریدون ست و روز درم رستم الا که پوشیاری بشنوا رستم چنان نرسد در میان خلق عالم نباشد همچنان باشی مكرم سخن ملکست سعدی را مسلم بهشت جاودا نه چشمت بدولت شادمان از بخت حرم بدست چپ عنان خنک او هم سعادت بهره و اقبال همدم که ماند زنده تا و گیر محرم</p>
---	--

<p>ایضا</p>	
<p>خداوند را چه توان گفت شکر فضل کرم بدو دولت سلوک شاه سلف شاه سرملوک جهان بادشاه روی زمین زمین فارس و گرجستان دارد یکی بجزرت او داغ خادمی بر رو</p>	<p>بدین کرم که دیگر باره کرد بر عالم خدا همگان اعظم اما بکبر اعظم خلیفه پدر و محرم با قفاق ارم بهماه طلعت شاه و ستارگان شرم یکی بخدمت او دست بندگی بر هم</p>

بدرستی که این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار
 خلق کرده و در این عالم بزرگوار

اذی که خود را می بیند بر آستان
 آید و بگوید که ای پادشاه
 ای پادشاه که خود را می بیند
 بر آستان آید و بگوید که ای پادشاه

بدولت همه افتادگان بند شدند
مگر کینه احوال و زندگان سعد
همیشه خرمیت باو خیر باد که خلق
سری مباد که بر خاک بندگی خویش

بخت بلند و بس گشت روزگار
بهر طغیانی که در روزگار
بهر فتنه نظری که در روزگار
بهر موی زین سپید و سیاه
بخت نشان که دولت با تو

این منتهی بر اهل زمین بود و آسمان
تا گردن ایشان روی زمین منتهی
نشد و قصاتی بر وجه بتایید عدل او
بوی چمن برآمد و برین جبل گذشت
آن و ورشد که ناخن درنده تیز بود
بر بقیه که چشم ارادت کند خدای
شاهی که عرض لشکر منصور اگر دهد
که ناخن بر لشکر سیاره آورد
سلطان و موم در دست و دهن راج
ملکی برین سیاق و حکمی برین شیق
ای بادشاه مشرق و مغرب با اتفاق
حق را بر دوزگار تو بر خلق منتهیست
در روی و دشمنان تو تیری بنو فناد

۳۴
 ای که شاه روی زمین و آواز
 این بقیع دور آن کفن زمان
 این بقیع دور آن کفن زمان
 کلان صبا و در آن کفن زمان
 چون صبا و در آن کفن زمان
 کسی که زنده و صبح می
 زخمی که بکند و صبح می
 این که بکند و صبح می
 این که بکند و صبح می

از بدو بر او چو را آید و دست و پا
 اندر وی آید و چوین مشک میبوید
 سزایا بر من خبر نرود یا تراش آید
 بود و در پی سبب طبعش آید
 تو هم خبر نرود که خود میبوید و در
 استعدا داد او روی و زبان آید
 در عجب نشیند و نگار جان آید
 در عجب یافت ترا بر چو ملک زند
 یکبار زرد که مس بد آید باستان
 و چو یکم که آید خداوند معونت
 و اندک که بوی خوشش آید نشان
 گویون

که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی

و بان گریه در رود بان شیر غریب
 بعقل روشن فکر متین رای ریزین
 خن بقوت رای تو ملک را آیین
 بنات و هر نژاد بهتر از تو تبین
 به از تو نگه کرده سست هیچ صدر نشین
 که در توج او منطش شود پروین
 عنان غم تو مفتاح ملکای حصین
 خلان رای تو بودن مگر ضلال سیرین
 تو بر خزان روی زمین حفظ و امین
 بریده باد که بیدست و پای تبین
 که غوص کردم و دستم نیر بندین
 اما قدرت علی واحد من است تبین
 مگر کسی کند اسپ سخن ازین به زمین
 که ذکر بنده مخلص کند علی تبعین
 که رنگ و بوی نگر اندیش مرو تبین
 که پیر بودند آدم بشوهر عتبین
 که بخت در خورشش بندد کاه تبین
 که زشت خوب نگردد و بجا نه رنگین
 که زهره داشت که و بیا بر تو بطین

ز گوسفند بد ز و رعایت عدلش
 معین خیر و مطیع خدا و تاج خلق
 ز بی بسا تو لطف تو خلق را آرام
 اگر اقتضای زمان دور باز سر گیرد
 تو آن یگانه و هری که بر سواد حکم
 چون فیض حشیه خورشید بباد بگاه
 فروغ رای تو مصباح راهها خوف
 قضا موافق رایت بود که توان بود
 خدای شرق و مغرب بایمان و ادب
 مخالفان ترا دست و پا کسب مراد
 تمام ذکر تو ناکفته ختم خواهم کرد
 لمن شک سبعین حجته بابا
 کمال فضل ترا من بکرد می ترسم
 و را قدر من است التفات صد جهان
 بر آن مجلس است گل فرستادم
 تو روی دختر و لبند طبع من کفایت
 بزنده میکنم از تنگ و صلتش در گور
 سایش سخن خویشش کن سعادت
 اگر بنده نوازی از ان طرف بود

چه برون که دست از پا بیدار باشی
 چه برون که دست از پا بیدار باشی
 چه برون که دست از پا بیدار باشی

که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی

که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی
 که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی / که در این عالم بیدار باشی

که در این عالم بخت و قدری را داده و هر چه در جهان
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم

که فهم نتواند که مستن از کیوان
 در و فلون فضائل چو دانه در میان
 زبان طعن نهد در بلاغت سحران
 که از سیاح و جال و از عمر شیطان
 امید هست که فردا برعت و رضوان
 هنوز سنبله باشد که رفته در زمین
 که شکر و اصف از و منقطع شود چرخ
 ندید مثل تو چندان که میکند و دران
 بعدل و عفو که می کشد و زاوین
 که ام شکر توان گفت در مقابل آن
 حمایت تو گویم عنایت سبحان
 که گرگ بر کله یار اناشدش عددان
 بدو در عدل تو چرخ بر درخت بارگران
 که شرمسار شود مسعی بلا بران
 چگونه وصف تو گوید زبان حجت خوان
 که شرح مکرمت را بنهر سر پایان
 زبانه نیرند از تنگای دل زبان
 و یک می توان بستن آب طبع روان

بگیرد بخش ادراک آدمی نرسد
 بروی حسن اخلاق طب پر بار
 چو در صحیفه املاروان شود نقش
 چنان شود و در ندایل بدعت از نظرش
 بنار و بخش امر و زحی نظر کرد دست
 کسان ذخیره ز گندم نهند و غله او
 بزرگوار شرح معالبت که و بد
 بگیرد نقطه عالم سحر و اثره کرد
 که و بدبسته ریان بجزر تو در عالم
 خدای را تو فضیله که بر جهان داد
 خنک عراق که در سایه حمایت هست
 زبایس تو عجب در بلاد فرس عرب
 بر درخت امیدت همیشه باو که نیست
 بهر با تو بر رفت بر ابرس نکند
 چو صحر منقبت در سلم نمی آید
 سن این قصیده پایان نکتوا غم بزد
 بخاطر غم غری سوز ناک میگذرد
 خواهم و گرا این باد عشق پیروان

که در این عالم بخت و قدری را داده و هر چه در جهان
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم

تجید به مطلع

که در این عالم بخت و قدری را داده و هر چه در جهان
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم
 میسر است از آن بخت و قدری است که در این عالم

نیز از این مآثر

[illegible]

بروی دولت و بخش و رفع ناگاه
اسیرند بلا که برادران در جابه
که روزهای سپیدست در شبان سیاه
یعنا قیامت زود نا امید از این درگاه
که بعد ازین همه طاعت کند بقدر رگناه
که دست جور زبان از زمین کنی کوتاه
که کمر با تو اندر بود پرده گناه
تضعیتست بی مع قبول شاهنشاه
بنات راحت و امن مزید و فخر جابه
چو دست همت حق بر سر ت نهاده کلاه
غریز من که افر میکند در آئینه آه
که دیر سال بمانی بکام نیکی خواه
خدای عالمیانت نصیر باد و پناه

خجسته روزی خسترم کسی که باز کند
که چشم داشت که یوسف عزیز مصر شود
شب فراق نیمه ساید از خاک نالید
هر آنکه بر درخشانیش خدای شست
زمانه بر سر آنت اگر خطا می کرد
خدای عمر و ازت دها و چند امانی
مگرد شقه اسلام خجسته بزنی
مراد سعدی از انشا و رحمت حدت
دوام دولت و آرام ملک تا آید
که بطاعت و انضام و عدل و عفو نباید
ز روشن آینه ز راه و روند تیرس
مقلدان بد آموز را من شنو
و عای زنده و دولت رفیق باد و قرن

مجلسه را بآیت الله العظمی که از راه کربلائی
در روز چهارشنبه و در روزی غرض
مردم را به سوی او روانه کردند و در راه
بسیار از ایشان فوت شد که در روز و باران
و بادهای خیزدین از ایشان سرسری
ای به مسکن رسیدند و چون رسیدند
در روز چهارشنبه

في النضاح والمواعظ

مردیشی آختن بار کنی بر تو انگری
 تو نیز با گدای محلت پراوری
 نوبت بر گیری بگداری و بگدازی
 با کس بسز نیست بر د او عهد شوهری

ای نفس اگر بدیده تحقیق نساری
ای پادشاه وقت جو وقت فرارسد
گر بیخ نوبت بدرقصر میسر نهد
دیوانی ست عشوه ده و لسان و دیا

و در این کتاب که به نام "تذکره" است،
مؤلف خود را "شیخ محمد باقر" معرفی می‌کند.
این کتاب یکی از مهم‌ترین منابع برای
شناختن تاریخ و جغرافیه ایران است.

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

آن وقت بازاری بکف دست دار
 و له ایضا
 که در حیات صاحب دلان بسیاری
 همان در عدد و نیک بختی
 از آن وقت بازاری بکف دست دار
 و له ایضا
 که در حیات صاحب دلان بسیاری
 همان در عدد و نیک بختی

بزرگواران خدا این کلمات را
در آستانه است و فرمودی باشد
که هیچ چیز نشاندی و اوست باشد
غیر از خدای عزوجل و شمس بر دهان پر که نورزند بهر جا بود
نهادند هر چه حکم می یافت بخداوند

ابوعلی

این پنج کمان کش و انگشت خط نویسن
 در پیش و با و نشه نشنیدم که کرده اند
 زمان کنجهاست نعمت و خوارهای مال
 از مال و جاهد و منصب یا تخت و تخت
 بعد از هزار سال که نوشیروان گذشت
 ای آنکه خانه پر ره سیلاب میکنی
 دل در جهان بسند که با کس و فائز
 مرگ از تو دورست و گریه هستی اشل
 بنیاد خاک بر سر است ازین سبب
 دنیا شال بجز عقیق است بر تنگ
 و اناچه گفت گفت چو عزت ضرورت
 یعنی خلاف رای خداوند حکمت است
 آنکه که سر بهالش گورم نمند باز
 بعد از خدای هر چه تصور کنی بعقل
 خواهی که رستگار شوی راستگار
 تیر از کمان چو رفت بنیایشست باز
 باید که قمر و لطف بود باد شاه را
 وقتی بطفت گوی که سالار قوم را
 وقتی بقهر گوی که صد کوزه نبات

هر بندی او فتاده بجای و قصه
 بیرون ازین دو لقمه روزی تناولی
 باخویشتن بگور بسردند خردلی
 بهتر زمان نیک نکردند حاصل
 گویند از دهنوز که بود دست عادی
 بر خاک رود خانه بناشد معول
 هرگز نبود در زمان من تبدلی
 هر روز باز میر و پیش پیش من
 بیرون بناشد از خلعه یا تزار که
 آسوده عارفان که گرفتند ساحل
 من خود با اختیار ششم بمن شری
 امروز خانه کردن و فردا تیره
 از من چه بالشی که بساند ز مخلی
 ناچارش آخریت همیدون که اولی
 تا عجب جوی را نرسد بر تو د خله
 پس واجبست در همه کار رے ناملی
 ورنی میسر نشود حل مشکلی
 با گفتگوی خلق بسیار تحسلی
 که که چنان بکار نیاید که خطلی

قاری الحسن عشره خلایق
 دیار نیست نازنین
 بار خورشید و سیم زود یوسف
 دل توئی ملک
 فی و در ایام رمضان
 رمضان

[illegible]

و علیک السلام یا رمضان
محفل ذکر و مجلس قرآن
نفس در بند و دیو در زندان
پس بگرد و بگونه گونه جهان
در شراق بهار و وقت خزان
روز نور و روز لاله و رحمان
ورنه هر سال گل دهد بهستان
نیز ماه و بهار و تابستان
سال دیگر که در غریبستان
که شود خاک و آدمی کیان
که گذر میکند چو برق میان
متلاشی شود بد و در زمان
باز گردد بچو رفته روان
ملک الموت داقق و شیطاں
تو نگه ارجو صد ایمان

ماه مندر خنده روی و در سجده
الوداع ای زمان طاعت خیر
منه فرمان ایزدی بر لب
تاوگر روزه در جهان آید
بلبله زار زار میسنالید
گفتم اندوه منبر که باز آید
گفت ترسم ایها وفا نمند
روزه بسیار و عید خواهد بود
تا که در منبر لیلیات بود
خاک چندان از آدوم بخورد
هر دم از روزگار ماجزوست
کوه اگر جزو جسد و بر گیرند
تا قیامت که دیگر آب حیات
یارب آندم که دم منبر ماند
کار جان پیشین اهل دل سهل است

دیو نوین است زین بی گناهان دست
 خالی نماند زین بی گناهان دست
 روی دیو سادرم ازین بی گناهان دست
 چو آن دست بر رویش نهاده اند
 گویند دوست دیو صلی بود شمشیر
 آتشی است از دل او
 ۵۶
 زلف ازین است چاکر میدان گنگ
 کزین است ازین است چاکر میدان گنگ
 یک از روی سلمانی و راه مست
 یک از روی سلمانی و راه مست
 میدان اول بسوزد و در
 پیشان او که بینی از ده و در
 ساروی خون آلوده و در
 دیو نوین است

في مرتبة المستغفر

برزوال ملک استعصم امیرالمومنین
سرآوردین قیامت در میان خلوتیان

آسمان راحق بود و گر خون ببارد بر زمین
ای محمد گر قیامت می بر آری سر ز خاک

[illegible]

[illegible]

[illegible]

فوتی از کوهانی غنیمت بار خدای
که اعمال غرام نمودن و نشان گل
مرا که کبریا صزار را به چو پیل
وله ایضا

وله الصفا
على الصانع ربكم يتمنى ان
توقد آياتكم

اما اخلاص و دی الم اراد که چه
اگر چه مالک رقی و با و شاه محقق
فن بیلغ عنی لے معذب قتلے
توان کنداری که من خلاص بیایم
لا وضحن سبری و لا بهتک تنهرے
وفا اهل مودت پیش اهل ارادت
تیل بین یدینا و لا تیسل ایسنا
مرا که چشم ارادت هر دو موی تو باشد
خداک شعریک سکا و اتحدت چیرا
تو خود تامل سعدی میکنی که نشینے

	وله ایضاً	
عمرم باخر آمد عشقم بر سنوز باقی یا خایه الاما نے قلبی کہ یک قانی ای درو مند مفتون خط و حال موزون جبار الکفاة لما زعم ابجال زما بعد از عراق جای خوش ناید هم ہوائے حنان الزمان عہد حنیلیت وحد از سر و سر چگونگی اسی جمع نکوستے	وز می چنان ہم ستم کر عشق روی ساقی شخصے کساترانی من غایہ اشتیاقے قدرو صالشی اکنون والی کہ در فراتے واللیل لهما والد منع فی المآتی منظر برون فوانی ژان پردہ عرا روی علی دوی بالمداد وفاقتے توماہ شکبونی تو سروسیم ساقتے	

و لہ ایضاً

استنابا بوجفت مستحبا
صداق اخراق القلب بن الاموال
موجود دل مجبور تمام
الاولی اودا

تا سوار عقل بردارد و سے
 روی از می در فوج کن پیشین آنکه
 ز این خجالت شاهین غمت
 ساعتی چون گل بصحرای برگذر
 تا شود بر گل نکور وئے و بال
 در دماغ می پرستان باز کش
 یارب از فردوس کے رفت این شیم
 طوطیان جان معدی را بطفت
 نایب بلبل بستی خوشترست

نشود و در هر
لوحه افرو صفت الد بر
آرزوی کل خلقی تو بشین
اثر رحمت حق تو بیک اخلاقی
بغیر از این هیچ بود از عمر غیر
کیف بخیزد من البین بدی الشافی
چنان جان شدم از زانکه تو آن دست
از اعظم و علی علیه السلام

ولہ ایضاً

پایان آمد این فقر حکایت همچنان باقی
کتاب مانع عینی جسیبا معروضه منی
نگویم سببی دارم بنزد بیکان کاهست
اخلاقی اجبائی درونی جسمانی
نشان عشق آن باشد که شب بار و چونند
فم الطار و استغنی کاسا و مع یافیه منوما
قبح چون دریا باشد بیشماران مجلسه
سسی فی قلبی انسانی و ما پدریه ماثنی

حکیم فقہ ابن عقیل
 ابو جعفر محمد بن ابی
 محمد بن محمد بن ابی
 سعدی از دست محمد بن
 جعفر بن محمد بن ابی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

وینا کار تویش ز پیشم گزیده
و این که بکار می بردم از دستم

۱۱

در پاس تو که سر بندخت
از دس تو بدده بر بندخت
در تو رسید دس غلط کرد
آن مرغ که بال پر بندخت
لغز و دلم تو در شناس
آواز که چو شش مر بندخت
کس باغ تو ناخت عشق
تاجان چه بداده در بندخت

بر روی چو آفتاب سپند کے
عقل نشو و بیشعشع پند کے
ای تنگ شکریہ ارقند کے
زیباست دلے نہ ہر بلند کے
برگر یہ زمند ریشخند کے
تاویدہ بشنان بکند کے
در تو رسد آہ در و مند کے
باری سوے ما نظر فکند کے
باشند کہ بگیرد از تو پند کے
من بعد بر آن سرم کہ چند کے
دبنا نہ کار خویش گیرم کے

یا چہ رہ پوش یا بسوزان
دیوانہ عشقت ای ہری رو
تلخ ست وہاں عیشم از صبر
ای سرو بقاءش چو مانے
گریم بامید و دشمنانم
ایکاش زور در آمدی دوست
ای آئینہ ایمنی کہ تا گاہ
پار پ چہ شدے اگر بر حمت
یکر و زنجیر ان حدیث سعد
بچند پیمبر و عتبر بگذشت
نشینم و جہ پیش گیرم

ایضا

از من دل صبر و یار برگشت
و ان شوخ با خست یار برگشت
او نیز چو روزگار برگشت
آن روز که غمگسار برگشت
صبر از دل بیقرار برگشت
نه کوفت ز چو مار برگشت

آق کچه روزگار پر گشت
پر گشتن ماضی دور تے بود
پر درودہ بدم پر روزگار شش
عنم نیز چہ بود سے ار بجفتے
رحمت کن اگر شکستہ را
عذرش بندہ از بزر سنگ

یار باغ و سرسبز
در باغ و سرسبز
جان داد و درون
خون خوش و سرسبز
راز و سرسبز
از بهر تو خط و سرسبز

کتابخانه شخصی حضرت آیت الله العظمی
امام خمینی

صید از توفیق صیفت
کفایت از کرم برید

ایضا

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبین بود
 بستو جابین و میش از انیم
 بنشینم و صبر پیش گیرم

وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بپوشد دهنه در بند
 نه بند گیر دآدمی پس
 باشد که چو مردم خردمند
 دنباله کار خویش گیرم

ایضا

امروز جفا میکند کس
 در دام تو عاشقان گرفتار
 یا محمد قتی بنا رخسار
 صبحی که شام جان شتاق
 استقباله دارن تو به
 اندام تو خود حیرت چین ست
 من در همه قولها مضحیم
 جان در قدرت کنم و لیکن
 آخر بزکات تن درسته
 سله صاحب حسن در وفا کوش
 من بعد چنین کن کزین پیش
 بنشینم و صبر پیش گیرم

در شهر به تو میکنی بس
 در بند تو دوستان مجلس
 من جبر تھا السیراج یقین
 خوشبو کند اذ نفس
 اشتان و ان نفس
 دیگر چکنی قبا سطل
 در وصف شامل تو آخر بس
 ترسم نه تو پای برش
 فریاد دل شکستگان رس
 کاین حسن و فاکر دباس
 ورنه بخدا که من ازین بس
 دنباله کار خویش گیرم

ایضا

ایضا

خوبان جهان تهر بدیدم
 پیران جهان نشان ندادند
 ای آنکه بساغ و لبری در
 چندین شجر و فاشاندم
 آوازه من ز عرش بگشت
 از رفتن من غمت نباشد
 باز آیم اگر دهم اجازت
 بنشینم و صبر پیش گیرم

مثل تو بتاسی کی دگر نه
 چون تو دگر سبب بیچ قرنه
 چون قد خوشی تو یک شجر نه
 وز وصل تو دزدۀ ثمر نه
 وز درد و دلم ترا خبر نه
 وز آمدن تو خود اثر نه
 ای راحت جان من دگر نه
 و بناله کار خویش گیرم

ایضا

شد موسم سبزه و تماشا
 کان فتنه که روی خوب ارد
 صاحب نظری که دید رویش
 دانی نکند قبول هرگز
 چشم از پی دیدن تو دارم
 از جور رقیب تو نسالتم
 سعدی غم دل نهفته بیدار
 گفت ست اگر حسود با تو
 من نیز اگر چه ناشایم
 بنشینم و صبر پیش گیرم

برخیز و بیا بسوی صحرا
 هر جا که نشست خواست غوغا
 دیوانه عشق گشت و شهیدا
 دیوانه حدیث مرد و انا
 من بی تو خشم کنار و ریا
 خاست تخت و بار خرمایا
 نام نشو ز غیر رسوا
 ز نارم و از این پس آنجا
 روزی و برای صلیت را
 و بناله کار خویش گیرم

تمام شد

تجربیات

۷۱

CALL No. {

1916551

ACC. No. 2022

AUTHOR

شیخ الاسلام

TITLE

فتاویٰ رضویہ

1916551

2022

شیخ الاسلام

فتاویٰ رضویہ

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

